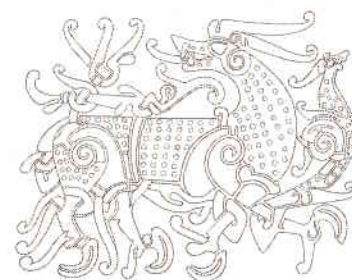

NEIL GAIMAN (n. 1960, Marea Britanie) este autor de romane, povestiri SF și fantasy, romane ilustrate, benzi desenate, teatru radiofonic și film. Cele mai celebre lucrări ale sale sunt seria BD *The Sandman* și cărțile *Pulbere de stele* (Arthur, 2012), *Coraline* (Arthur, 2014), *Noroc cu laptele* (Arthur, 2015), *Oceanul de la capătul aleii* (Paladin, 2013) și *Zei americani* (Paladin, 2014). Pentru scrierile lui, Gaiman a primit numeroase premii, printre care Hugo, Nebula, Bram Stoker, Medalia Newbery și Medalia Carnegie.

NEIL GAIMAN

Mitologie nordică

Traducere din engleză
de Alex Moldovan

arthur

Vali: Există doi zei cu numele de Vali. Unul e fiul lui Loki și al lui Sigyn, care devine lup și îl ucide pe fratele său, Narfi. Celălalt e fiul lui Odin și al lui Rind, conceput pentru a răzbuna moartea lui Balder.

Valkirii: „Cele care îi aleg pe morți“. Slujitoarele lui Odin, cele care strâng sufletele celor care mor vitejește pe câmpul de luptă și le aduc la Valhalla.

Vanaheim: Tărâmul tribului Vanir.

Var: Zeița căsătoriei.

Ve: Fratele lui Odin, fiul lui Bor și al Bestlei.

Verdandi: Una dintre norne. Numele ei înseamnă „devenire“ și ea e cea care ne determină prezentul.

Vidar: fiul lui Odin. Un zeu tăcut și de încredere. Unul dintre pantofii lui e făcut din toate resturile de piele netrebuincioase rămase de la toți pantofii făcuți vreodată.

Vigrid: Câmpia unde va avea loc marea bătălie a Ragnarokului.

Vili: fratele lui Odin, fiul lui Bor și al Bestlei.

Yggdrasil: Arborele lumii.

Ymir: Prima ființă, un uriaș mai mare decât toate lumile, strămoșul tuturor uriașilor. Ymir a fost hrănit de cea dintâi vacă, Audhumla.

Cuprins

<i>Introducere</i>	7
În rolurile principale	13
Înainte de început și după	19
Yggdrasil și cele nouă lumi	27
Capul lui Mimir și ochiul lui Odin	33
Comorile zeilor	39
Meșterul constructor	55
Copiii lui Loki	73
Neobișnuita nuntă a Freyei	87
Miedul poezilor	103
Călătoria lui Thor pe tărâmul uriașilor	127
Merele nemuririi	149
Povestea lui Gerd și a lui Frey	165
Partida de pescuit a lui Hymir și Thor	175
Moartea lui Balder	191
Ultimele zile ale lui Loki	209
Ragnarok: sfârșitul zeilor	223
<i>Glosar</i>	239

În mitologia scandinavă apar numeroși zei și zeițe. Pe câți-va îi veți întâlni în această carte. Majoritatea poveștilor însă sunt despre doi zei, Odin și fiul său Thor, precum și despre fiul unui uriaș, Loki pe numele lui, care locuiește în Asgard alături de tribul Aesir.

Odin

Cel mai însemnat și mai vechi dintre zei este Odin.

Odin cunoaște multe taine. Și-a pierdut un ochi în schimbul înțelepciunii. Mai mult de-atât, pentru a înțelege runele și pentru putere, el s-a sacrificat pe sine lui însuși.

S-a spânzurat de arborele lumii, Yggdrasil, și a rămas atârnat acolo vreme de nouă nopți. Coastele i-au fost străpunse de vârful unei sulițe, rănindu-l grav. Vânturile l-au prins în strânsoarea lor, biciuindu-i trupul spânzurat. N-a mâncat nimic vreme de nouă zile și nouă nopți, nici n-a băut. A stat acolo singur, în suferință, așteptând ca viața să se scurgă încet din el.

Îi era frig, agoniza și era la un pas de moarte când sacrificiul a dat roade. Era un fruct amar: în extazul agoniei și-a coborât privirea, iar runele i s-au dezvăluit. Le-a aflat și le-a înțeles sensul și puterea. Frânghia s-a rupt atunci, iar el a căzut, țipând, din copac.

Înțelegea magia. Acum lumea era a lui.

Odin are multe nume. El este tatăl suprem, stăpânul celor răpuși, zeul spânzurătorii. I se spune Grimnir și Cel

de-al Treilea. În fiecare țară are alt nume (pentru că lumea i se închină sub diferite forme și în mai multe limbi, dar întotdeauna Odin e cel cărora oamenii i se închină).

Călătorește din loc în loc deghizat, pentru a vedea lumea așa cum o văd oameni. Când se află printre noi, arată ca un bărbat înalt care poartă mantie și pălărie.

Are doi corbi cărora le zice Hugin și Munin, semnificând „cunoașterea” și „memoria”. Aceste păsări zboară de colo colo prin toată lumea în căutare de noutăți și se întorc la Odin cu cunoștințe despre toate cele. I se așază pe umeri și-i șoptesc la ureche.

Când stă pe tronul său înalt de la Hlidskjalf, vede tot ce mișcă, în toate colțurile lumii. Nu i se poate ascunde nimic.

A adus războiul în lume: luptele încep prin aruncarea unei sulite în armata inamică, lupta și victimele fiindu-i închinat lui Odin. Supraviețuiești prin bunăvoința lui, iar dacă pieri înseamnă că te-a trădat.

Dacă mori eroic în bătălie, walkiriile, frumoasele fecioare războinice care adună sufletele bravilor căzuți, te iau și te duc în marele palat numit Valhalla. Odin te așteaptă în Valhalla, unde vei bea, vei mânca și vei lupta sub comanda lui.

Thor

Thor, fiul lui Odin, e zeul fulgerelor. El e sincer, în vreme ce Odin e viclean, e bun la suflet, în vreme ce tatăl său e necinstit.

E uriaș, cu barba roșie și voinic, fiind de departe cel mai puternic dintre toți zeii. Puterea îi e amplificată de centura puterii, Megingjord: când o poartă, puterea i se dublează.

Arma lui Thor e Mjollnir, un ciocan extraordinar, făurit de pitici. Veți afla povestea lui. Troliei, uriașii gheții și

uriașii munților tremură cu toții la vederea lui Mjollnir, fiindcă i-a ucis pe mulți dintre frații și prietenii lor. Thor poartă mănuși de fier, care-l ajută să prindă mai bine mânerul ciocanului.

Mama lui Thor a fost Jord, zeița pământului. Fiii lui Thor sunt Modi, cel furios, și Magni, cel puternic. Fiica lui Thor e Thrud, cea puternică.

Soția lui e Sif, cea cu părul de aur. Ea a avut un fiu, Ullr, înainte să se căsătorească cu Thor, iar Thor e tatăl vitreg al lui Ullr. Ullr e un zeu care vânează cu arcul și săgețile, și este zeul cu schiuri.

Thor e apărătorul Asgardului și al Midgardului.

Există multe povești despre Thor și aventurile lui. Pe unele le veți găsi aici.

Loki

Loki e foarte chipeș. Este înșelător, convingător, plăcut și de departe cel mai viclean, subtil și șiret dintre locuitorii din Asgard. Ce păcat că poartă în el atâta întuneric: atâta furie, atâta invidie, atâta dorință.

Loki e fiul lui Laufey, care mai era cunoscută și sub numele de Nal, sau Acul, pentru că era subțire, frumoasă și tăioasă la vorbă. Se spune că tatăl lui a fost Farbauti, un uriaș; numele lui înseamnă „cel ce dă lovituri periculoase”, iar Farbauti era periculos, după cum o spune și numele.

Loki se plimbă pe cer cu pantofi zburători și își poate schimba înfățișarea ca să semene cu oricine sau ca să arate ca un animal, însă adevărata lui armă e mintea. Este mai viclean, mai subtil, mai înșelător decât orice zeu sau uriaș. Nici măcar Odin nu e la fel de viclean ca Loki.

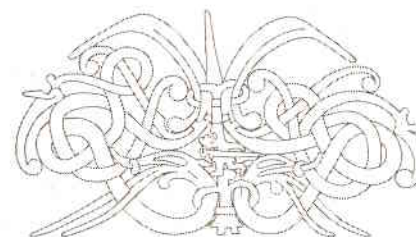
Loki și Odin sunt frați de sânge. Ceilalți zei nu știu când sau cum a apărut Loki în Asgard. E prietenul lui Thor și

trădătorul lui Thor. Este tolerat de zei, probabil pentru că stratagemele și planurile lui i-au salvat de atâtea ori de câte i-au băgat în belea.

Loki face lumea mai interesantă, dar și mai puțin sigură. El este tatăl monștrilor, sursa tuturor nenorocirilor, zeul viclean.

Loki bea prea mult, iar când bea nu-și poate controla vorbele, gândurile sau faptele. Loki și copiii lui vor fi prezenți la venirea Ragnarokului, sfârșitul a tot ce există, și atunci nu vor lupta de partea zeilor din Asgard.

ÎNAINTE DE ÎNCEPUT ȘI DUPĂ

I

Înainte de început nu exista nimic – nici pământ, nici ceruri, nici stele, nici cer: era doar o lume încețoșată, fără formă, și lumea focului ce arde mereu.

La nord era Niflheim, lumea întunecată. Aici, unsprezece râuri otrăvitoare traversează ceața, toate izvorând din același puț aflat în centrul lumii, vârtejul ce vuieste numit Hvergelmir. Niflheim era mai rece ca gheața, iar ceața tulbure ce învăluia totul era apăsătoare. Cerul era ascuns de negură și pământul era umbrit de pâcla rece.

La sud era Muspell. Muspell era focul. Toate străluceau și ardeau acolo. Muspell era luminoasă, în vreme ce Niflheim era cenușie; era lavă topită, în vreme ce lumea ceții era înghețată. Tărâmul era cuprins de focul asurzitor al unui fierar; nu exista pământ solid, nici cer. Doar scânteii și jeturi de căldură, roci topite și tăciuni aprinși.

În Muspell, la marginea focului, unde ceața se transformă în lumină, unde se termină pământul, stătea Surtr, care exista dinaintea zeilor și stă acolo și acum. Are în mână o sabie în flăcări, iar lava ce clocotește și ceața înghețată sunt totuna pentru el.

Se spune că numai de Ragnarok, adică la sfârșitul lumii, își va părăsi Surtr postul. Va porni din Muspell cu sabia lui

în flăcări și va pârjoli lumea, iar zeii vor pieri de mâna lui unul câte unul.

II

Între Muspell și Niflheim era un vid, un loc gol al ne-ființei, un loc fără formă. Râurile din lumea ceții au curs în acest vid numit Ginnungagap, „golul ce se cascadează”. De-a lungul timpului, aceste râuri otrăvite s-au solidificat treptat, transformându-se în ghețari uriași, în zona dintre foc și ceață. Gheața aflată la nord de vid a fost acoperită de ceață înghețată și bucăți de grindină, dar în sud, unde ghețarii au ajuns pe tărâmul focului, tăciunii și scânteile din Muspell s-au întâlnit cu gheața, iar vânturile calde de pe tărâmul focului au făcut ca aerul de deasupra gheții să fie blând și plăcut ca o zi de primăvară.

Când gheața și focul s-au întâlnit, gheața s-a topit și în noile ape rezultate a apărut viața: o ființă mai mare decât lumile, mai mare decât orice uriaș care a existat sau va exista vreodată. Nu era nici mascul, nici femelă, ci amândouă deodată.

Această creatură a fost strămoșul tuturor uriașilor și își spunea Ymir.

Ymir n-a fost singura ființă vie ce-a apărut din topirea gheții: a mai fost și o vacă ciută, mai mare decât orice închi-puire. Lingea blocurile sărate de gheață ca să se hrănească și să se adape, iar laptele-i curgea în râuri din cele patru ugere. Cu laptele acesta s-a hrănit Ymir.

Uriașul a băut lapte și a crescut.

Ymir i-a spus vacii Audhumla.

Limba roz a vacii a scos la iveală oameni din blocuri de gheață: în prima zi doar părul unui bărbat, a doua zi capul, iar a treia zi s-a văzut tot corpul.

Era Buri, strămoșul zeilor.

Ymir s-a culcat și, în timp ce dormea, a născut: de la sub-suoara stângă a lui Ymir s-au născut un uriaș și o uriașă, iar din picioarele sale s-a născut un uriaș cu șase capete. Din acești copii ai lui Ymir se trag toți uriașii.

Buri și-a ales o nevastă pe una dintre aceste uriașe și împreună au avut un fiu, căruia i-au spus Bor. Bor s-a căsătorit cu Bestla, fiica unui uriaș, și împreună au avut trei fii: Odin, Vili și Ve.

Odin, Vili și Ve, cei trei fii ai lui Bor, s-au făcut mari. Pe măsură ce creșteau, au văzut în depărtare flăcările din Muspell și întunericul din Niflheim, dar au știut că fiecare dintre locurile astea ar fi însemnat pentru ei moartea. Cei trei frați erau prinși pentru totdeauna în Ginnungagap, marele gol dintre foc și ceață. Era ca și cum n-ar fi fost nicăieri.

Nu erau nici mare, nici nisip, nici iarbă, nici pietre, nici pământ, nici copaci, nici cer, nici stele. În momentul acela nu existau nici lumea, nici cerul, nici pământul. Golul nu era nicăieri: doar un loc pustiu ce aștepta să fie umplut cu viață și existență.

Era timpul creației. Ve, Vili și Odin s-au uitat unul la altul și s-au sfătuit despre ce trebuia făcut acolo, în vidul Ginnungagap. Au vorbit despre univers și despre viață și despre viitor.

Odin, Vili și Ve l-au ucis pe uriașul Ymir. Trebuiau s-o facă. Altfel n-ar fi putut crea lumile.

Acesta a fost începutul tuturor lucrurilor, moartea ce-a făcut posibilă viața.

L-au înjunghiat pe marele uriaș. Sângele s-a scurs din cadavrul lui Ymir în cantități inimaginabile; râuri de sânge sărat ca marea și gri ca oceanele s-au revărsat într-un potop atât de neașteptat, atât de puternic și atât de adânc, încât

i-a măturat și i-a înecat pe toți uriașii. (Un singur uriaș, Bergelmir, nepotul lui Ymir, și soția sa au supraviețuit, pentru că s-au cocoțat pe o cutie de lemn care i-a purtat ca o barcă. Toți uriașii pe care-i vedem astăzi și de care ne temem se trag din ei.)

Odin și frații lui au creat pământul din carnea lui Ymir. Au pus oasele lui Ymir unele peste altele și au făcut munții și stâncile.

Pietrele și pietricelele, nisipul și pietrișul pe care le vedeți, toate au fost dinții lui Ymir și fragmente de oase rupte și zdrobite de Odin, Vili și Ve în lupta cu uriașul.

Mările care înconjoară lumile? Toate au fost sângele și sudoarea lui Ymir.

Priviți spre cer: vă uitați în craniul lui Ymir. Stelele pe care le vedeți noaptea, planetele, toate cometele și stelele căzătoare sunt scânteii ce s-au ridicat din focul din Muspell. Norii pe care îi vedeți ziua? Au fost cândva creierul lui Ymir, și cine știe ce gânduri au chiar și acum.

III

Lumea e un disc plat, iar marea o înconjoară de la un capăt la altul. Uriașii trăiesc la marginea lumii, lângă mările adânci.

Pentru a-i ține în frâu pe uriași, Odin, Vili și Ve au ridicat un zid din genele lui Ymir și l-au amplasat în jurul centrului lumii. Au numit tărâmul din interiorul zidului Midgard.

Midgardul era pustiu. Ținuturile erau frumoase, dar nimeni nu străbătea pajiștile și nu pescuia în apele limpezi, nimeni nu explora munții stâncoși și nu se uita la nori.

Odin, Vili și Ve știau că o lume nu este lume dacă nu e locuită. S-au plimbat de colo colo în căutarea oamenilor,

dar n-au găsit pe nimeni. În cele din urmă, pe o limbă stâncoasă de la malul mării, au găsit doi bușteni aduși de marea și azvârlți pe țărnam.

Primul buștean era un lemn de frasin. Frasinul este rezistent și frumos și rădăcinile lui se înfig adânc în pământ. Se cioplește cu ușurință, nu se rupe și nu crapă. Lemnul de frasin e bun pentru meșterit mânere la unelte sau sulite.

Al doilea buștean pe care l-au găsit pe plajă, atât de aproape de celălalt, încât mai-mai că se atingeau, era o bucată dintr-un ulm. Ulmul este frumos, iar lemnul lui e suficient de dur pentru a face din el scânduri și grinzi rezistente; poți construi o casă sau o sală din lemn de ulm.

Zeii au luat cei doi bușteni. I-au ridicat pe nisip, la înălțimea unui om. Odin i-a ținut și le-a insuflat pe rând viață. De-acum nu mai erau niște bușteni neînsuflețiți pe plajă: acum erau vii.

Vili i-a înzestrat cu voință; i-a înzestrat cu inteligență și voință. Acum se puteau mișca și puteau avea dorințe.

Ve a cioplit buștenii. Le-a dat formă omenească. Le-a cioplit urechi, ca să poată auzi, și ochi, ca să poată vedea, și buze, ca să poată vorbi.

Cei doi bușteni stăteau pe plajă, doi oameni goi. Ve i-a cioplit unuia organe genitale masculine, în celuilalt i-a cioplit organe genitale feminine.

Cei trei frați au făcut haine pentru femeie și bărbat, cu care să se acopere și care să le țină de cald în aerul umed de pe plaja de la capătul lumii.

La sfârșit, le-au dat nume celor doi oameni pe care i-au creat: pe bărbat l-au numit Ask, sau frasin; pe femeie au numit-o Embla, sau ulm.

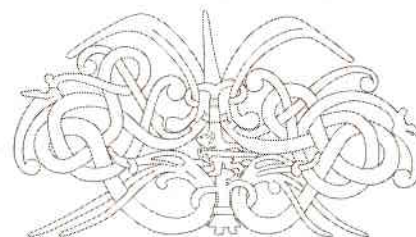
Ask și Embla au fost tatăl și mama noastră, ai tuturor: fiecare om își datorează viața părinților, părinților acestora și părinților părinților acestora. Dacă ne întoarcem în timp

suficient de mult, vedem că strămoșii noștri au fost Ask și Embla.

Embla și Ask au rămas în Midgard, la adăpostul zidului făcut de zei din genele lui Ymir. În Midgard și-au ridicat case ferite de uriași și monștri și de toate pericolele ce pândesc în ținuturile pustii. În Midgard și-au putut crește copiii în pace.

De aceea Odin e numit tatăl suprem. Fiindcă a fost tatăl zeilor și pentru că a suflat viață în bunicii bunicilor bunicilor noștri. Fie că suntem zei sau muritori, Odin e tatăl nostru, al tuturor.

YGGDRASIL ȘI CELE NOUĂ LUMI

Frasinul Yggdrasil e un frasin măreț, arborele perfect și cel mai arătos dintre toți și, de asemenea, cel mai mare. Crește între cele nouă lumi și le unește pe toate. Este cel mai voluminos dintre arbori și cel mai frumos. Vârfurile ramurilor sale se ridică deasupra cerului.

Este atât de mare, încât rădăcinile lui străbat în trei lumi și este hrănit de trei fântâni.

Prima rădăcină, și cea mai adâncă, pătrunde până în lumea subpământeană Niflheim, tărâmul ce există de dinaintea celorlalte tărâmuri. În centrul lumii întunecate este izvorul involburat, Hvergelmir, care face un zgomot ca un ceainic în clocot. În apele lui trăiește dragonul Nidhogg, care roade fără încetare rădăcina din adâncuri.

Cea de-a doua rădăcină pătrunde în tărâmul uriașilor gheții, în fântâna lui Mimir.

Pe cele mai înalte ramuri ale arborelui lumii așteaptă un vultur care știe multe lucruri și un uliu care s-a cocoțat între ochii vulturului.

O veveriță pe nume Ratatosk trăiește pe ramurile copacului lumii. Duce mai departe bârfele și mesaje de la Nidhogg, înfiorătorul mâncător de cadavre, până la vultur și înapoi. Veverița îi păcălește pe amândoi și se amuză stărnindu-le furia.

Există patru cerbi care pasc pe ramurile uriașe ale arborelui lumii, devorând frunzele și scoarța. La baza arborelui o sumedenie de șerpi mușcă din rădăcini.

Te poți urca în arborele lumii. De acest copac s-a spânzurat Odin ca un gest de sacrificiu, transformând arborele lumii într-o spânzurătoare, el devenind zeul spânzurătorii.

Zei nu escaladează arborele lumii. Ei circulă între lumi folosindu-se de Bifrost, podul-curcubeu. Numai zeii pot traversa curcubeul; podul le-ar părjoli picioarele uriașilor gheții care ar încerca să se cațare până în Asgard.

Cele nouă lumi sunt următoarele:

Asgard, casa tribului Aesir. Aici își are Odin căminul.

Alfheim, locul în care trăiesc elfii luminii. Elfii luminii sunt frumoși ca soarele sau stelele.

Nidavellir, numită uneori și Svartalfheim, unde piticii (cunoscuți și ca elfii întunericului) trăiesc în adâncul munților și-și construiesc remarcabilele creații.

Midgard, lumea femeilor și bărbaților, lumea care ne este cămin.

Jotunheim, tărâmul bântuit de uriașii gheții și de uriașii muntelui, unde aceștia trăiesc și unde-și au palatele.

Vanaheim, unde locuiește tribul Vanir. Cei din clanurile Aesir și Vanir sunt zei uniți prin tratate de pace și mulți dintre zeii din tribul Vanir trăiesc în Asgard, alături de cei din tribul Aesir.

Niflheim, lumea întunecată a cețurilor.

Muspell, lumea focului, unde sălășluiește Surtr.

Și mai este tărâmul numit după conducătorul lui: Hel, unde ajung morții care nu au murit luptând vitejește.

Ultima rădăcină a arborelui lumii ajunge într-un izvor de pe tărâmul zeilor, Asgard, căminul tribului Aesir. Zeii țin sfat aici în fiecare zi și tot aici se vor întâlni în ultimele zile ale lumii, înainte de-a porni la lupta finală de Ragnarok. Izvorul este numit fântâna lui Urd.

Există trei surori, nornele, fecioarele înțelepte. Ele se îngrijesc de fântână, se asigură că rădăcinile lui Yggdrasil sunt acoperite cu noroi și îngrijite. Fântâna îi aparține lui Urd; ea este soarta și destinul. Ea reprezintă trecutul. Cu ea stau Verdandi – numele ei înseamnă „devenire” – și reprezintă prezentul și Skuld, al cărei nume înseamnă „ceea ce este plănuit” și domeniul ei e viitorul.

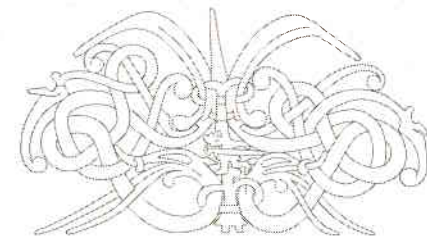
Nornele decid ce se va întâmpla în viața ta. Mai există și alte norne pe lângă cele trei. Norne uriașe și norne elfi, norne pitice și norne din tribul Vanir, norne bune și norne rele, iar soarta îți e decisă de acestea. Unele norne le oferă oamenilor o viață bună, altele o viață grea sau o viață scurtă sau una complicată.

Ele îți modelează soarta, acolo, lângă fântâna lui Urd.

LBRIS

We know
books

CAPUL LUI MIMIR
ȘI OCHIUL LUI ODIN

Fântâna lui Mimir se află în Jotunheim, pe tărâmul uriașilor. Apa bolborosește și se ridică la suprafață din adâncuri și-l hrănește pe Yggdrasil, arborele lumii. Mimir cel înțelept, păzitorul memoriei, știe multe lucruri. Fântâna lui e fântâna înțelepciunii și, când lumea era tânără, obișnuia să bea în fiecare dimineață din fântână, sorbind din cornul numit Gjallerhorn după ce îl scufunda în apă.

Demult, tare demult, pe când lumile erau tinere, Odin și-a pus mantia cea lungă și pălăria și, deghizat în călător, a pornit-o prin tărâmul uriașilor, riscându-și viața pentru a ajunge la Mimir, în căutarea înțelepciunii.

— O înghițitură de apă din fântâna ta, unchiule Mimir, a spus Odin. Asta e tot ce-ți cer.

Mimir a scuturat din cap. Nimeni nu putea bea din fântână în afară de Mimir. N-a spus nimic: rar greșesc cei ce tac.

— Sunt nepotul tău, a spus Odin. Mama mea, Bestla, a fost sora ta.

— Nu-i suficient, a spus Mimir.

— O gură. O gură din apa fântânii tale, Mimir, mă va face înțelept. Care ți-e prețul?

— Ochiul tău e prețul, a spus Mimir. Ochiul tău pentru apă.

Odin nu l-a întrebat dacă glumește. Călătoria pe care o făcuse prin ținutul uriașilor ca să ajungă la fântâna lui Mimir fusese lungă și plină de pericole. Odin fusese dispus

să-și riște viața ca să ajungă acolo. Era dispus să facă mai mult ca să obțină înțelepciunea pe care și-o dorea.

Chipul lui Odin era netulburat.

— Dă-mi un cuțit, e tot ce-a spus.

După ce-a făcut ce trebuia să facă, și-a așezat cu grijă ochiul în apă. Ochiul îl privea fix din apă. Odin a umplut cornul Gjallerhorn cu apă din fântâna lui Mimir și l-a dus la buze. Apa era rece. A golit cornul. Înțelepciunea i-a pătruns în trup. Vedea mai departe și mai clar cu un singur ochi decât văzuse vreodată cu amândoi.

De atunci Odin a primit și alte nume: Blindr, i-au spus, zeul orb, și Hoarr, cel fără un ochi, și Baleyg, cel cu ochiul în flăcări.

Ochiul lui Odin a rămas în fântâna lui Mimir, păstrat în apa ce hrănește frasinul lumii, de unde nu vede nimic și totul în același timp.

Timpul trecea. Pe la sfârșitul războiului dintre clanurile Aesir și Vanir, când făceau schimb de războinici și conducători, Odin l-a trimis pe Mimir la tribul Vanir ca sfătuitor al zeului Hoenir din tribul Aesir, care avea să fie noul conducător al tribului Vanir.

Hoenir era înalt și chipeș și arăta ca un rege. Când Mimir era cu el și-l sfătuia, Hoenir chiar vorbea ca un rege și lua decizii înțelepte. Dar, când Mimir nu era cu el, Hoenir părea incapabil să ia o decizie, iar cei din tribul Vanir s-au săturat în scurt timp de asta. S-au răzbunat, dar nu pe Hoenir, ci pe Mimir: i-au tăiat lui Mimir capul și i l-au trimis lui Odin.

Odin nu s-a înfuriat. A frecat capul lui Mimir cu niște ierburi ca să nu putrezească și a rostit farmece și incantații asupra lui, pentru că nu voia să piară cunoașterea lui Mimir. La scurt timp, Mimir a deschis ochii și a vorbit cu el. Sfatul lui Mimir a fost bun, la fel ca întotdeauna.

Odin a dus capul lui Mimir înapoi la fântâna de sub arborele lumii și l-a așezat acolo, lângă ochiul lui, în apele cunoașterii viitorului și trecutului.

Odin i-a dat cornul Gjallerhorn lui Heimdall, străjerul zeilor. În ziua în care va sufla în Gjallerhorn, zeii se vor trezi oriunde se vor afla, indiferent cât de adânc vor dormi.

Heimdall va sufla în Gjallerhorn o singură dată, de Ragnarok, la sfârșitul tuturor lucrurilor.